

Alcides inträde i världen, opera uti en act. Upförd första gången af kongl....

Edelcrantz, Abraham Niclas,

1700-1829 81 Fa Br. qv.

National Library
of Sweden

EDELCRANTZ

ALCIDES

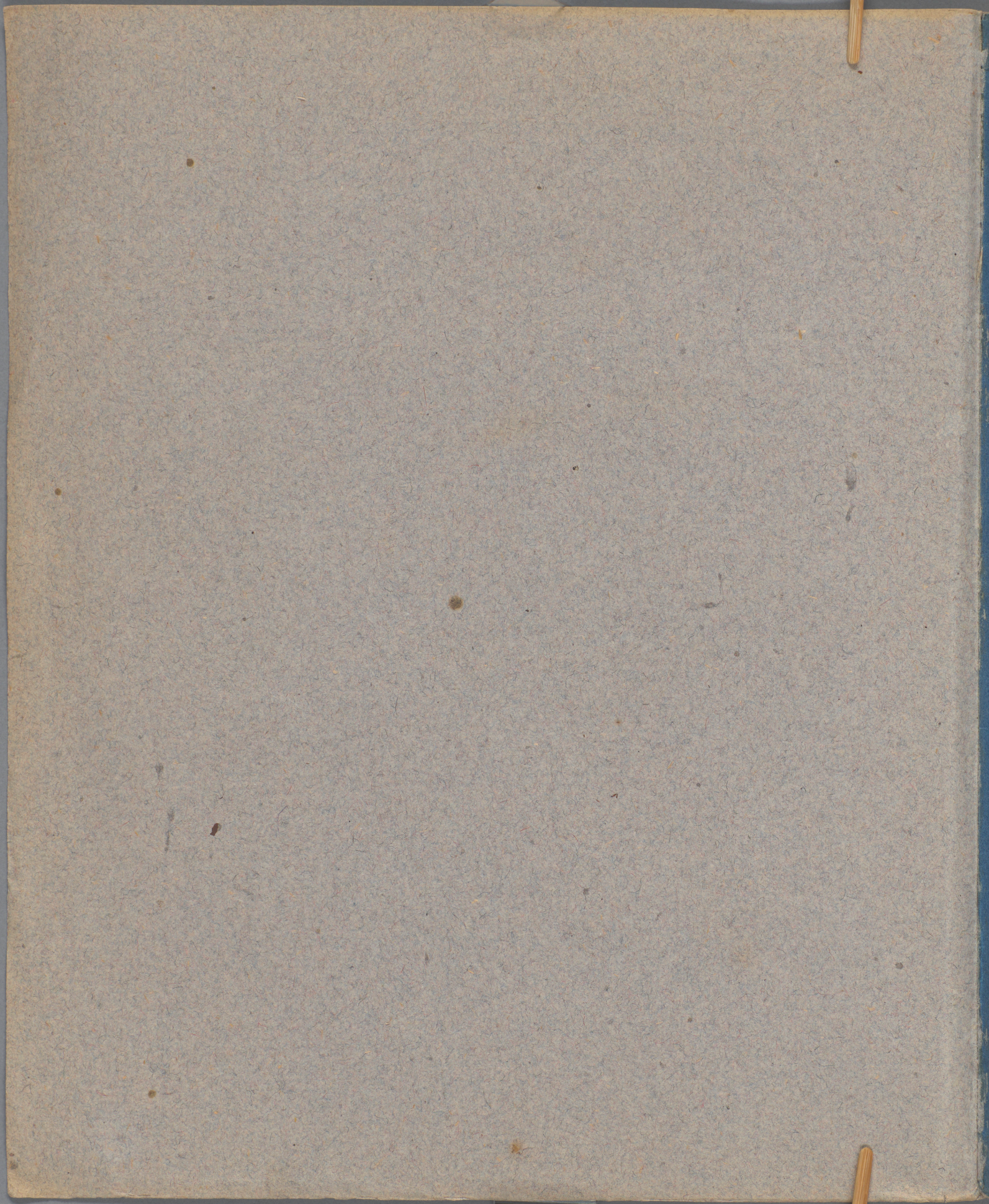
1798

1700-1829

87 Fa

4:0

Br.

EDELCRANTZ, A. N.

Vitt. Sv.
Dram.
(Bv)
1700 - 1829
4

ALCIDES
Inträde i Verlden,
O P E R A
uti En Act.

Upförd första gången

Af

Kongl. Musicaliska Akademien

På

Konungens Födelse-Dag

Den 1 November 1793

Då

Den Mindre Kongl. Theatern

Invigdes.

STOCKHOLM,
Tryckt hos ANDERS JAC. NORDSTRÖM. 1793.

ALCIDES

Inträd i Verlden.

O P E R A

af En Act.

Uppföret af

af

Konst. Musikiska Aca'demien

af

Konungens Förelle. Dag

Den 2 November 1753

af

Den Mindre Konst. Theatern

Invides

STOCKHOLM

Tryckt hos Anders JAC. Norstedtz 1753

INNEHÅLL.

Et Tempel åt Muserne upbygges af Straton, Regent uti Thebe vid samma tid, som Alcide, sedermera rygtbar under namn af Hercules, där upfostras. Vid tillfälle af den dyrkan, som Grekiska folket och Fria Konsternes Idkare ägna åt Gudinnorne, kommer Thebaniske ungdomen anfordrad af Alcide, sänd af Straton at såsom offer nerlägga de lagrar denna Hjelte vunnit, i striden mot Thracerne. Alcide förenar sin dyrkan med de förres. Öfverste Prästen, til et prof af Gudinnornes bevågenhet, lämnar honom Sanningens spegel, af Visheten i detta tempel förvarad, och förkunnar honom Odets beslut, at snart stäld emellan tvänne vägar, han skal välja endera til sin bana. Han anropar Minervas råd, som visar sig, påminner honom des Förfäders exempel, och skänker honom sin lants. Seende för sig de tvenne vägarne, den ena ljuslig, den andra omgifven med branter, tvekar han ej länge att välja den sednare, då Edonis, Nøjets Gudinna, åtföljd af Veklighet och Smicker, bjuder til at locka honom därifrån. Des retelser kunna ej öfvervinna honom, men uppehålla med sin tjusning hans steg, då Aretea, Dygdens Gudinna, visar sig. Des behag intager straxt hela hans hjerta, men då Edonis vil afskräcka honom, söker han ljus af Sanningens Spegel. Straxt visa sig tre plågoandar, Ledsnaden, Ångren och Föragtet, som ställa sig i Nøjets Veklighetens och Smickrets spår. Des fly, och följas af plågoandarne. Alcide är beredd at gå den väg han redan valt, då Aretea låter honom se Besvären, som frida emot Hjeltar, och Hatet, Afvunden och Försmädelsen, som följa deras bana. Han ser dem fly för ljuset af Sanningens spegel, som tillika visar honom Odödlighetens Tempel. Besvären återkomma ledande Hjeltar, som dem öfvervunnit. Kallad af dem, tar han vägen åt Templet, då han åter mötes af Aretea med Edonis. Aretea påminner honom at denna boning ej öppnas för någon dödlig, förr än vid slutet af des bana. Edonis tilbjuder honom en dyrkan, fri för veklighet och smicker, och lofvar at, evigt förent med Aretea, följa hans väg och lätta hans bekymmer.

PER.

ALCIDES

Inträde i Verlden.

FÖRSTA SCENEN.

[Theatern föreställer Musernas Tempel i Thebe. — I fonden synes Gudinornas bilder. Framför dem et Altare, där offerlågen är upständ. Näst Altaret stå Prästerne och främst Thebaniske Folket.]

ÖFVERSTE PRÄSTEN.

I skygd af dessa hvalf i fridens fälla sköte,
O Thebe! din Regent et altar reser opp,
Som helgas af hans hand åt Vishets Sysstrars tropp;
Låt här din dyrkan gå hans röst hans nåd til möte!

O Thebe! Sälla Folk och Land!

Hans ömhet för dig vakar.

Når verlden trycks af villors band,

Når krigets åska brakar

Med återiskall från strand til strand,

Når tvedrägt facklan skakar

På andra folk, med blodig hand:

Du lugnets frugter smakar,

O Thebe! Sälla Folk och Land!

CHOEUR.

Du lugnets frugter smakar,

O Thebe! Sälla Folk och Land!

Hans ömhet för dig vakar

A

ÖF.

ÖFVERSTE PRÄSTEN.

Och vi, som sällhet, lugn utaf hans omsorg skörda,
 J Sånginör, som Han här en fristad velat ge!
 Förenoms til hans ro! gån tacksammt lättande
 Med blomsterband, den tunga spirans börda!
     Belönte, om vi någon gång,
     Bekymrens anfall kunnat hämma,
     Och Imådelsens och aggets stämma
     Förqväft med tacksamhetens fång!

CHOEUR.

Förqväftvom aggets bittra stämma
 Med tacksamhetens ädla fång!

ÖFVERSTE PRÄSTEN.

Naturens dyrkare, J, bildningskraftens Söner!
 Du fria konstners tropp! förenom ofs i dag!
 Ofs kallar lika mål, ofs styr en lika lag,
 Ofs muntrar samma nåd, ofs samma lager kröner;
 Uptåndom offer här för sanning och behag!

(Under följande Sång gå de Fria konsternas idkare bland Thebanerne fram til Altaret, där de nedlägga sina särskilte tecken och arbeten, hvilka af Prästerne emottagas såsom offer för Templets Gudomligheter.)

Helga Sanning! skönhes källa!
 Sken af Gudars Majestät!
 Kom din bild at för ofs ställa!
 Gjut din dag för våra fjät!

Tek-

Teknande för tankans öga
 Tings och tiders dolda lopp:
 I det djupa, i det höga,
 Samma ljus du tänder opp!

Ädel, riftar du i minnet
 Skriften af naturens lag:
 Ljuslig, målar du för sinnet
 Bilderne af dess behag!

Stöd för Konungar och Thröner,
 Prisar Visheten dit namn,
 Ljungande i känslans toner,
 Dold, i själfva digtens famn.

I Corinthe Pelar-Salar
 Ur den tålgda Marmorns bröst,
 Sanningen til hjertat talar;
 Skönhet födes af dess röst!

Svallande i Joniens vågor,
 Vild och hög på Oetas berg,
 Brinnande i Aetnas lågor,
 Ger du taflan lif och färg!

Öfver dagens gyllne skyar,
 Under Nattens skuggors flor,
 Evigt En: du blott förnyar
 Skruden, där dit väsend bor!

CHOETR.

Helga Sanning skönhets källa!
 Sken af Gudars Majeståt!
 Kom, din bild at för oss ställa!
 Gjut din dag för våra fjät!

ANDRA SCENEN.

ALCID. Thebanisk Ungdom. De Förre.

ALCID.

J, Vishets dyrkare! af Thebes ungdoms händer
 Det offer tagen mot, Er Furste fänder er!
 Det svärd, som Hjelten fört på Thraciens haf och stränder
 Dets lager, segrens skänk, en lön för frälsta länder,
 På böljorna förvärfd, vi för er lägga ner!

ÖFVERSTE PRÄSTEN.

Alcid! O Jofurs Son! hvad fällhet för oss väckes!
 Af Fridens blomster nu betäcket
 Det svärd, som rykte utaf blod,
 Och lagren, mensklighet förenande med mod,
 Af oskulden i dag åt Snilletts lekar räcket.

[Under följande sång frambära Alcid och Thebaniska Ungdomen til Altaret de svärd och lagrar de medföri].

ALCID.

Uptänden Vishets Systrars tropp,
 Er kärlek ibland Thebes Söner!
 Den lager edra hjesfor kröner,
 Gör årans lön och Hjeltars hopp!

En

En af Prästerne:

Bestrålen hjertats helga lag
Med fanningens och snilletts ära!
Och mildren dygdens stränga lära
Med känsla, nöje och behag.

ALCID.

Uptagen med en vänlig hand
Vår flock i edra lätta lekar,
Så länge ungdomen ofs nekar
At verka för vårt fosterland!

En af Prästerne:

Och när et obefläckadt namn
Til lifvets gränts vi hunnit bära
Bland mödors skörd med någon åra,
Så öppen åter ofs er famn.

ALCID.

Ja, Vishets-Systrar! Eder röft
Med frugter lifvets vår betäcker!

DUO

En af Prästerne:

Och Eder ömhet blomster väcker
Bland snön som trycker lifvets höft!

CHOEUR af Präster och Ungdom.

Uptänden, Vishets-Systrars tropp,
Er kärlek ibland Thebes Söner!
Den lager edra hjesfor kröner,
Gör Årans lön, och Hjeltars hopp!

A 3

(Un.)

(Under denna Choeur återkommer Öfversta Prästen ifrån Altaret; förlåten tillutes, de öfrige gå bort.)

ÖFVERSTE PRÄSTEN.

Alcid! din ungdoms röst, din oskuld, ditt behag,
Kring desfa offers eld en helig vällukt gjuta:
Til prof utaf den vård, som dina öden njuta,
I dag en dyrbar skänk af Gudars händer tag!
Du sannings spegel fer! i detta Tempel
Af Visheten förtrodd de Nio Sysfrars tropp,
Och spridande sit iken på alla Seckers lopp,
Han dygd och laster ger en oförgånglig stämpel,
Hår dårskapen förfölgs af löjets fina dolk,
Hår falla se desf larv af pragt och vett och åra;
Se smickret, hemligt faldt, til egennyttans tolk,
Med nedfänt öga, stumt, föragtets klådnad båra.
Då lasten segrande åt lag och ordning ler,
Ofstraffad, i en verld af falika ljus bedragen,
Se honom blottad hår, af ångrens gissel slagen,
Af orons ormar tård, af straffet störtad ner!
Då dygden sucka tycks, förtryckt af ödets boja,
Af människor förglömd, uti föragtets koja;
Se hår desf hjerta rätt, desf rena samvets tröst
Och styrkan af desf mod, och lugnet af desf bröst;
(Ger honom Speghen),

ALCID.

O Vishets tolk! hvad ljus utaf en himmelsk låga?
Hvad känsla för en Ynglings barm!
At bära detta iken hur skall en dödlig våga?
Så svagt desf öga är, så darrande desf arm!

ÖFVERSTE PRÄSTEN.

Känn, Hjeltars Ättling! Känn ditt arf af Store Fäder,
De dygders kraft som rotas i ditt bröst.

Af

Af fannings spegel ledd, förrn du i världen tråder
 Hör Gudars vilja af min röst:
 Uppå et okändt fält du snart dig flyttad finner
 Af ödets hand, och tvånne vågar hinner,
 Som sprida sig til skilda mål:
 En, hvars behag ej målning tål,
 Af blomster fölgd, i dålders lugn försvinner;
 En ann på berg, som gråntfa Himlens bryn
 Och öfver brådjun hotande din fyn,
 Bland storm och blix, som bryta sig ur skyn,
 Up til ett Slott i Gudars grannskap hinner.
 Den vågen välg, som måst ditt tycke vinner!
 På lifvets fält hvar dödlig går
 Att vållust eller åra ikörda;
 En, lekande i nöjets spår,
 En, nertryckt under mödors börda;
 Och efterverlden för dem står
 At dem föragta eller vörda.
 Alcid! den vågen välg, som på ditt hjerta rår!
 (*Han går ut*)

ALCID.

O Vishet; verdens ljus! din lag mig uppenbara!
 Min vandring led igenom detta prof!
 Ej Jofurs Son kan rädas någon fara;
 Men ach! af dina råd en yngling har behof!

TRE-

TREDJE SCENEN.

VISHETEN, i en Char af moln. ALCID.

VISHETEN.

O Son af Gudars Ätt, til stora bragder ämnad,
Snart åt Din egen styrka lämnad,
De råd som du begär, sök i ditt hjerta opp!
Alcid! För dig snart nalkas tiden
På årans ban at fylla Greklands hopp,
Och flygtande med femton Solhvarfs lopp
Är lekarnes och nöjets tid förliden.

(Ger honom sin lants).

Tag denna lants och gå mot fiendernas tropp,
Du känner vishets röst, du skyddas af Egiden!
Nu tråda för din ädla själ
De Dygder fram, som stora offer yrka,
De höga värf, som pröfva Hjeltars styrka,
Som grunda ditt och hela Greklands vå!l!
Dig Sanningen och Dygden mana,
Tråd Yngling! dina Fäders bana,
Tag styrka af ditt eget bröst,
Och når du deras åra hinner,
En dag du din belöning vinner
Af tidernas och folkets röst.

[Far bort].

FJERDE SCENEN.

ALCID, ensam

Hvad mod du til mit hjerta fänder,
O Vishet! i din röst hvad magt!

The-

[Theatren förändras och föreställer på en sida en vacker blomsterpark, med en väg som förlorar sig i Fonden uti en skuggrik lund. På den andra, branta berg och klippor, öfver hvilka en smal väg upstiger til et högt Slott, som i Fonden visar sig på stort afstånd. Avanti-Scenen föreställer ruiner af gamla byggnader, Obelisquer, m. m.)

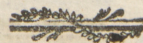
Men redan skild från Thebes stränder
Jag ser de vågars val mig ödet förelagt.
Hvad denna tragt år skön! i vårens drågt
Alt ler, alt synes prydt af nöjet och behagen;
Den blyga skuggan parar sig med dagen
Och blommans lukt med vestans flågt.
Jag går den väg min tjusning väckt:
Af Skönhet och Natur hur kan man bli bedragen?

[går åt den vackra vägen, men stadnar hastigt:]

Men, denna Skogens natt och desfa branta berg,
Och denna högd så stolt, och desfa fall så djupa,
Och desfa klippors brott, som öfver bergen stupa,
Af tiden teknade med ålderdomens fårg,
Uti mitt bröst en helig vördnad föda!
Och denna väg, så full af möda,
Med djärft behag på själen rår.
En Hjelte, som til åran går,
Föragnar skräck och ler åt fara;
Dår faran år bör åran vara;
Jag går at följa hennes spår.

[Han vänder om til den mörka vägen, men får i det samma höra en ljuflig musique ur blomsterparken.]

Från denna blomsterpark hvad ljud jag höra få

CHOEUR, bakom Theatern Edonis följe.

Nöje, välluft, åt er dyrkan,
 Helgom lifvets glada dar
 Snart med tiden flygtar styrkan,
 Njutom timan förrn hon far!
 Nöje, välluft åt er dyrkan
 Helgom lifvets glada dar!

ALCID.

Hvad tjusning fyller up mitt bröst!
 Gå desä ljud ifrån Olympens Salar!
 Om fällhet til de dödelige talar,
 Så bör det vara hennes röst!

FEMTE SCENEN.

CHOEUR, som synes, med Ballet. ALCID.

CHOEUR af Ungdom som söka nöjets väg,
 Gåm at glädjens frugter skörda!
 Nöje, välluft, kalla ofs!
 Äran är en fåfång börda,
 Vishet ett bedrägligt blofs.
 Gåm at glädjens frugter skörda,
 Nöje, välluft, kalla ofs.

[Denna ungdom framkommer på högra sidan och möter nöjena ifrån den vänstra, som med dem förnerna Balletten och sedan tillsammans försvinna.]

ALCID.

Hvad deras fällhet mig förnöjer!
 Men, Vishet talat har! jag här för länge dröjer.

[vill gå.]

SJET-

~~XXXXXXXXXX~~

11

SJETTE SCENEN.

EDONIS, möter honom hastigt.

Yngling, uppå farans brådd,
Håll, ach håll din fot tillbaka!
Nöjet följ och glädjen smaka!
Välluft nalkas, blomsterklädd
Hon till fällheten dig leder;
Sänk din spåda skuldra neder
Yngling! på defs mjuka bädd.

CHOEUR af Nöjen.

Hon till fällheten dig leder
Sänk din spåda skuldra neder,
Yngling, på defs mjuka bädd!

[Under denna Choeur dansa nöjena, som äter inkommit, hvar efter under särskildt musique en pantomime föreställes af Välluften, som sökes af en älskare, ledd af kärleken. De finna henne, och binda henne med band af blomster, men under det älskaren glädes åt sin seger, flyr välluften och tar med sig kärleken.

EDONIS.

Fölg, yngling känslans öma bud!
Gå offra ärans tunga lager
Ät kärlek, jords och himmlars Gud!

ALCID.

Hvem är då du, i menlöshetens skrud,
Som del i mina öden tager!
Som sinnet med förföriskt ljud
J ljufva bojor til sig drager?

B 2

EDONIS.

EDONIS

I mig du en Gudinna ser,
 Som för de dödliga vakar!
 Naturen ingen fällhet smakar
 Som ej min nåd åt henne ger.
 Jag kärlek dyrkad gör, jag gör at glådjen ler;
 Jag läker plågans får, jag skingrar sorgens töcken,
 Och utan nöjets Gudamagt
 Naturen är en graf och Verlden blott en öcken,
 Där skönhet ej har lif, där dagen ej har pragt.
 Fölg, Yngling, nöjets våg i denna blomster-tragt!
*[Pantomime, som föreställer de fem sinnena, hvilka föra med sig
 Vällusten och bjuda henne åt Alcid.]*

ALCID.

En hemlig röst tycks för mit hjerta tyda
 Att fällhet finnas bör hos dig!
 Men de behag, som desfa nejder pryda,
 Gudinna! fåfångt bjudas mig;
 Ty Vishet teknat har en mera ådel stig
 För mig at gå. Jag bör des lagar lyda.

SJUNDE SCENEN.

VEKLIGHETEN. De Förre.

VEKLIGHETEN.

Yngling! lyd naturens lag;
 Jord och Himmel vällust njuta.
 Nöjet se kring verlden gjuta
 Rika strömmar af behag.
 Känslan vaknar, Nöjet kallar,
 Hjertat brinner, blodet svallar,
 Yngling, njut din ungdoms dag!

CHOEUR

CHOEUR med Ballet.

Känslan vaknar, nöjet kallar,
Hjertat brinner, blodet fvallar,
Yngling! njut din ungdoms dag!

[Ballet af Bacchanter, bärande en del Thyrser och facklor, andra dryckes-kärl och blomsterkransar, som sedermera under särskilt musique fullfölja sin pantomime.]

CHOEUR af Bacchanter dantfande.

Hjeltar! Edra lantsar bräcken!
Tagen Thyrsen af vår hand!
Uti drufvans blod utsläcken
Yran, utaf hjertats brand!
Hjeltar! Edra lantsar bräcken,
Tagen Thyrsen af vår ha...

VEKLIHETEN.

Gå, djerfve, ej at farors motstånd bryta!
Låt vålluft båra dig bland lekar, fång och dans!
Låt glädjens saft til dina läppar flyta!
Och denna tunga hjälm och lans
Kom, spåda Yngling, at förbyta
Mot nöjets kalk och blomsterkrans!

ALCID.

Din röst mitt sinne rör, men ej till hjertat trånger.
Jag faror söka skall; ty mödan är min lott.
Vet, jag är Jofurs son, jag går til årans Slott;
Du fåfångt vågen för mig fånger.

OTTONDE SCENEN.

SMICKRET. De Förra.

SMICKRET.

Yngling! utaf Gudars Ätt,
 Född at verlden lagar gifva,
 Ej at slaf af mödan blifva,
 Vålg en bana mera lätt!
 Hvarför stråfva efter ära?
 Hon bör dig sin dyrkan bära;
 Yngling! kän din födslo-rätt!

CHOEUR af Nöjen, dansande.
 Hvarför stråfva etter ära?

Hon bör dig sin dyrkan bära.

Yngling! kän din födslo-rätt.

[Under särskilt Musique föreställes i Pantomime en Hjelte, som förvillat sig från dygdens väg, förtjusad af nöjenas röst som höras på afstånd, skyndar han dit, då de i dejsamma nalkas, fängsla honom med blomster och afkläda honom vapnen, En Bacchante byter bort hans lans emot sin thyrs, et Nöje, lagerkransen emot en annan af rosor. Någre små Amourer löpa bort med hans sköld, den de bära på sina hufvuden, och några Nöjen fly med hans hjälm. Sjelf föres han bort af de öfrige på nöjets väg].

CHOEUR af Krigare, som gå öfver til den behagligare vägen, förda af nöjen.

Låmnom stridens tunga pansar;
 Döden lönar Hjeltars mod!
 Höljom oss med nöjets kranfar,
 Mars betäcker oss med blod.
 Låmnom stridens tunga pansar,
 Döden lönar Hjeltars mod.

EDO.

EDONIS.

Du ser hur alt sig för min spira böjer,
 At jag är människo-slägtets vän!
 Du på min väg blott fällhet röjer,
 Och dock du synes rveka än?

Ack! den dag dig nu förlåter,
 Kommer aldrig, aldrig åter,
 Och förfent du sen begråter
 Saknaden af nöjets tröft!

VEKLIGHETEN.

Lek! med ungdomen och våren!
 Manna-åldren uti spåren
 Kommer Sorgen, kommer tåren,
 Kommer lifvets mörka höft!

SMICKRET.

Först när vårens blomster falla,
 Må dig årans bragder kalla,
 Och basunen prägtigt skalla
 Af ditt rygtes gälla röst!

EDONIS. VEKLIGHETEN. SMICKRET. *tillsammans.*

Låt ej Vishet dig förblinda!
 Nu låt nöjet Kranfar binda,
 Välluft fina armar linda
 Kring ditt känslofulla bröst!

ALCID.

Hvad tjusnings kraft, hvad ljuflig yra
 Ett okänt band på mina känslor lagt?
 Jag ville gå . . . men hjertat saknar magt
 At mina steg och sinnen styra!

CHOEUR.

CHOEUR, danfande.

Nöje, vällust, åt er dyrkan
 Helgom lifvets glada dar!
 Snart med tiden flygtar styrkan;
 Njutom timan förrn hon far!
 Nöje, vällust, åt er dyrkan
 Helgom lifvets glada dar!

*[Under denna Choeur förena sig Nöjerna och
 Amourerne med de Fem Simmena och Vällusten at
 omgifva Alcid, och göra det yttersta försök at
 segra öfver honom].*

ALCID.

Uphören, tjuferkor! at längre mig förföljat
 Er fly jag ej förmår, och vågar ej er följa.

NIONDE SCENEN.

ARETEA. De Förre.

ARETEA.

Till denna våg, o Yngling! styr din gång!
 Ditt mod på deså branter pröfva!
 Låt nöjets rus och smickrets fång
 Ej få ditt ädla hjerta löfva!
 Uppvakna utur dvalans famn!
 Hör Dygdens röst ifrån det höga;
 Lät up för fannings dag ditt öga!
 Mins pligten af din börd, mins dina Fäders namn!

ALCID.

Hvad Gudaröst sig tränger til mitt hjerta?

EDO.

EDONIS.

Du nöjets ovån ser; ach! fly defs stränga lag!

VEKLIGHETEN.

Hon hatas bör; hon fölgs af afvund, möda, smårta.

SMICKRET.

Hon blott vil tvinga dig at lyda sitt behag;
Du Hjelte år, du kan ej vara svag!

ALCID.

Ach! hören up, med falska Skuggor svårta
Def's himla-bild, def's ådla Anlets drag!
Jag henne sedt; def's bild jag evigt gömmer.
Jag henne hört; def's röst jag aldrig glömmer.

EDONIS.

At henne dyrkan ge, det år at vara slaf!
Den lön hon lofvar dig, du finner . . . i din graf!
Ach, Yngling! fölg mig, fly! jag vill din ofärd mota;
Se hårdhet, stränghet, våld, uti def's blickar hota!

ALCID.

Nej, du bedragen är, om du ej mig bedrar;
Uti min hand du Sannings spegel finner:
Alt länad't sken för detta sken försvinner:
Se här def's bild, def's skönhet lika klar!

[Alcid visar Edonis Sanningens spegel och i samma ögnablick framkomma tre plågoandar, Ångern, Ledsnaden och Föragtet, som ställa sig hos henne tillika med Vällusten och Smickret.]

Men hvilken afgrunds-tropp til mina ögon hinner?

C

EDQ.

EDONIS.

Hvad plågsamt ljus, hvad neslig Syn!
 Hvad gruflig tropp! Ach flyn! ach flyn!

*[De fly: plågo-andarne följa dem till fonden, där de stadna
 och efter en kortt pantomime försvinna.]*

ALCID.

De fly; min frälsta själ sin styrka återvinner.
 Men hvilka spöken stå i deras ställen kvar?

ARETEA.

Du Ångren fer, en Orm des hjerter gnager.
 Se vid des sida Ledsnad och Förägt!
 Känn verkan utaf Sannings dager:
 För Vällustens och Nøjets pragt,
 För Smickrets loffång, som bedrager,
 Den lär at raga dig i agt!
 Med nøjet ledsnad går, af Ånger vällust följes,
 Och af förägt det låga smickret höljes.

ALCID.

Hvad farors djup jag uptäckt har?
 At Smickrets röst jag lånt mitt öra,
 Och veklighet fått Jofurs Son förföra!

ARETEA.

Alcid! du ej förförd, men blott förvillad var!
 Det bröst, som Dygdens sköld betäcker,
 Föragnar alla farors slag!
 Förgäfves afvunden förskräcker,
 Och hat förmörkar Årans dag;
 Förgäfves nøjet snaror sträcker,

Af

19

Af blomster hölgda och behag:
Vålgörande, jag styrka råcker
Åt själen, tvekande och svag;
Uplysande, jag känslan väcker
Til minnet af min glömda lag!

ALCID.

Jag går, Gudinna, vid din fida!
Din dyrkan blott gör mitt begär.

ARETEA.

Du ensam vandra skall, Så Gudars vilja är!
Men jag min kraft vill i ditt hjerta sprida.

ALCID.

Ach, utan dig förvillas snart mitt lopp!

ARETEA.

Alcid! til stöd, vid början af din bana,
Dig visas skall den ovåns tropp,
Som hat och afvund reta opp
Mot Hjeltars steg, som menskjors fällhet dana!
De farors natt, som omge Dygdens fana;
Din vandels mål och lönen för ditt hopp.
(Hon går bort.)

TIONDE SCENEN.

ALCID, ensam.

Ren, din låga brinner
Dygd, uti min själ!
Farors skräck förfvinner,

C 2

Un-

Under dit befäl;
Öfver döden vinner
Nit för verdens vål.

*(Under denna Sång blir Scenen ganska mörk. En häftig storm
upväxer, med åska och blyxt. I fonden samlas Plågoandar.)*

Men dagen flyr! vid blyxtars sken och fasa
Jag ser besvärens tropp och plågo-andar rafa!

*(De nalkas och hota honom med sina kedjor, under en Panto-
mime.)*

Gå, djärfva hop, jag viker ej för Er!
J Hjeltars hjesfor böjt, men aldrig kufvat ner.

*(Strid uti Pantomime, hvarefter Besvären försvinna. Afvund,
Hatet och Försmädelsen framkomma i deras ställe och omgif-
va Alcid.)*

J, Plågoris för Årans vänner!
Hat, Afvund, Smådelse! jag Edra dolkar känner.
Om Sannings dag Er ej betäcka kan med blygd;
Så följn fritt min våg, och plågens af min dygd

*(Han visar dem Sanningens Spegel, hvaruppå de taga flykten.
I det samma förvandlas Theatern och föreställer i fonden O-
dödlighetens Tempel på en klippa, omgiffvit af en skog utaf
lagrar och palmträd. Besvären öfvervundne af Hjeltar, inkom-
ma åter, och omgifva Alcid, för at med sine kedjor, hvilka nu
finnas onlindade af Lagerkransar, föra honom til Templet un-
der följande Choeur.]*

21

ELFTE SCENEN.

CHOEUR utur Odödlighetens Tempel af HJELTAR och
SÄLLA SKUGGOR.

J, som ådle dåmpat
Lidelfernas flod!
Som för segren kämpat,
Offrande ert blod.

J, som trotsat döden
För et vördadt namn!
Krönen Edra öden,
Uti Årans famn!

Hjeltar, som bereden
Mensfors lugn och vål!
Vise! J som leden
Ljus til deras fjål!

J, som brutit lansar
Emot lastens bröst:
Skörden Segrens kranfar!
Njuten rygtets röst!

TOLFTE SCENEN.

ARETEA. EDONIS. De Förre.

ARETEA.

Se här, Alcid! en borg dit inga skiften hinna,
Som tidens hand ej fälla kan.
Lät verldar födas och försvinna,
Lät Secler skörtas på hvaran,

C 3

Och

Och evigheter, såsom bäckar rinna:
 På deras fot defs grund orubbad står!
 Et dödligt öga ej förmår
 De ljus fördra, i desfa hvalfven brinna!
 Den enda våg at här sin boning finna,
 Igenom grafvens natt och Lethes bölja går!
 Du ser Alcid! odödlighetens tempel,
 Där Hjeltens namn, vid slutet af defs lopp,
 Skall teknas med en evig stämpel!
 Här är din banas mål; hit, yngling, sträck ditt hopp!

ALCID:

Af Sanning ledd, af Visheten försvrad,
 Af dig, Gudinna! styrkt, jag går
 Til detta ljusa mål, i mina Fäders spår,
 Och följer glad en lag af dygdens röst förklarad!

[blir varse Edonis.]

Men äfven här jag hotas af förfåt!
 Kan Nöjet följa Dygden åt?

ARETEA.

Du Nöjet ser; men nu det bjuder dig en dyrkan
 För smicker fri, och fri för veklighet.
 Nu, mödans vän, och fölgt af måttlighet,
 Din åra är defs mål, din sällhet all defs yrkan!

EDONIS.

Ej mer Alcid! jag med förförisk magt
 Ditt öra föfva vill och dina bragder hindra.
 Jag vekilghet förjagat med föragt;
 Jag smickret uti bojor lagt,
 Och menlös går at Hjeltars möda lindra!

At

Att bli de ådla känslors tolk,
Som helgas dem utaf ett tackfamt Folk!

Min ro nu sjelfva Dygden gillar!
Min röst ej mer des fjät förvillar!
Nu lika oskuldsfull som skön.
Med bifall utaf fälla bygder,
Når Äran lönar dina dygder,
Må Nöjet bli din Äras lön!

ALCID.

Hur lätt den bana blir, hur tjufände den lag,
Som Dygden nöje ger, och Sanningen behag!

ARETEA.

O Du, som evigt krig emot min fana svurit!

EDONIS.

O Du, som evigt hat emot min dyrkan burit!

ARETEA och EDONIS. *tillsammans.*

Förenom ofs til verdens vål!

ALCID.

Förenens, Nöje, Dygd! at herika i min Sjal!

ARETEA til EDONIS.

Förutan dig, jag ej kan kärlek finna;
Jag vördad är, men ach! at hjertan vinna,
Lät Dygdens fålt bli nöjets Fosterland!

EDONIS, til ARETEA.

Förutan dig, min bana snaror råcka;
Jag flygtig är, men ach! at evigt råcka
Skänk nöjet ljus och stöd af dygdens hand!

AL.

ALCID.

Förutan Er, hur mörka, lifvets dagar?
 Förutan Er, hur tunga, ödets lagar?
 Ledfagen J, min gång på tidens strand!

ARETEA, EDONIS, ALCID, *tilfammans,*

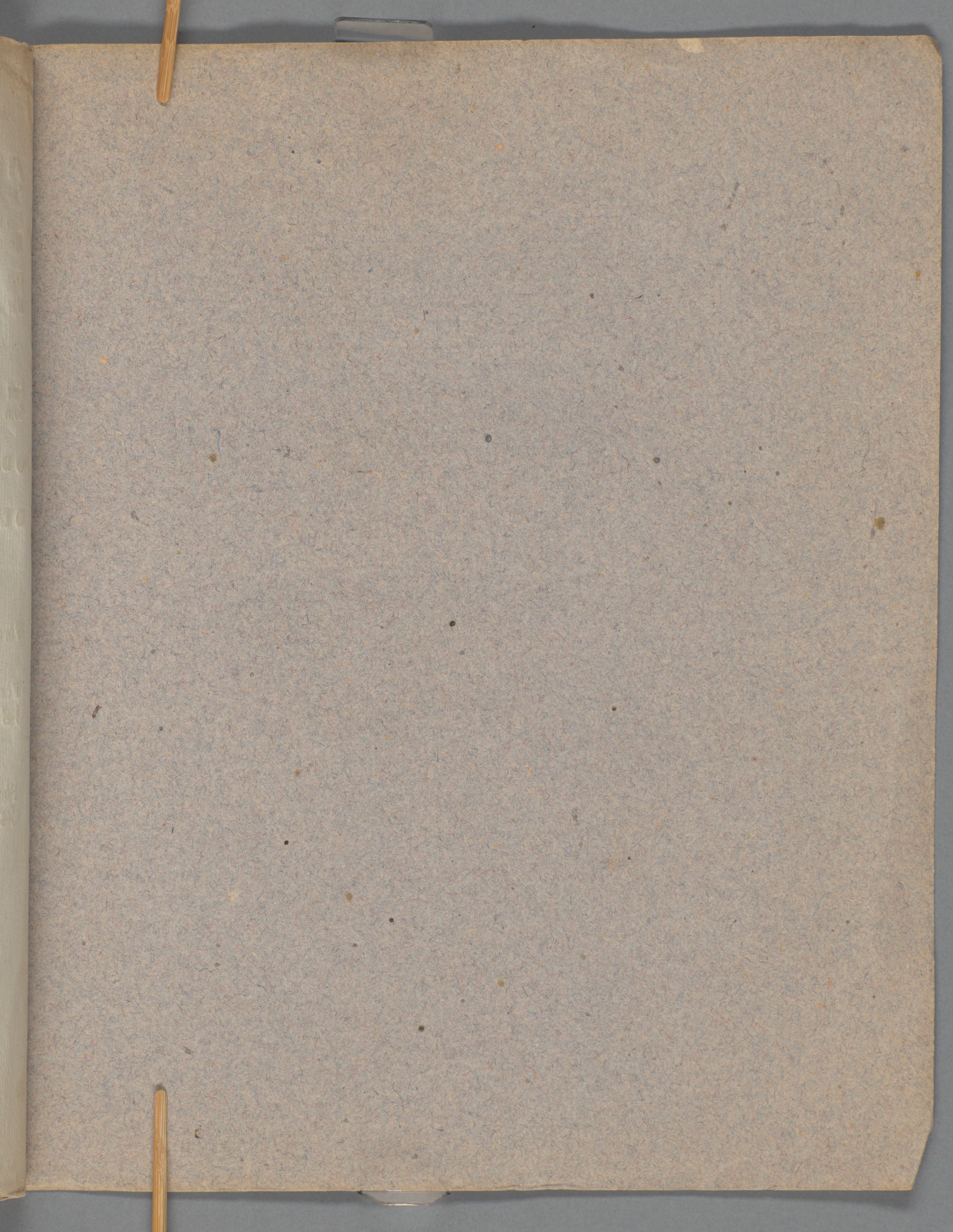
Ej lyckans hot, ej hotet utaf döden,
 Förbittra kan de afvundsvärda öden,
 Som fästa vårt förenings-band!

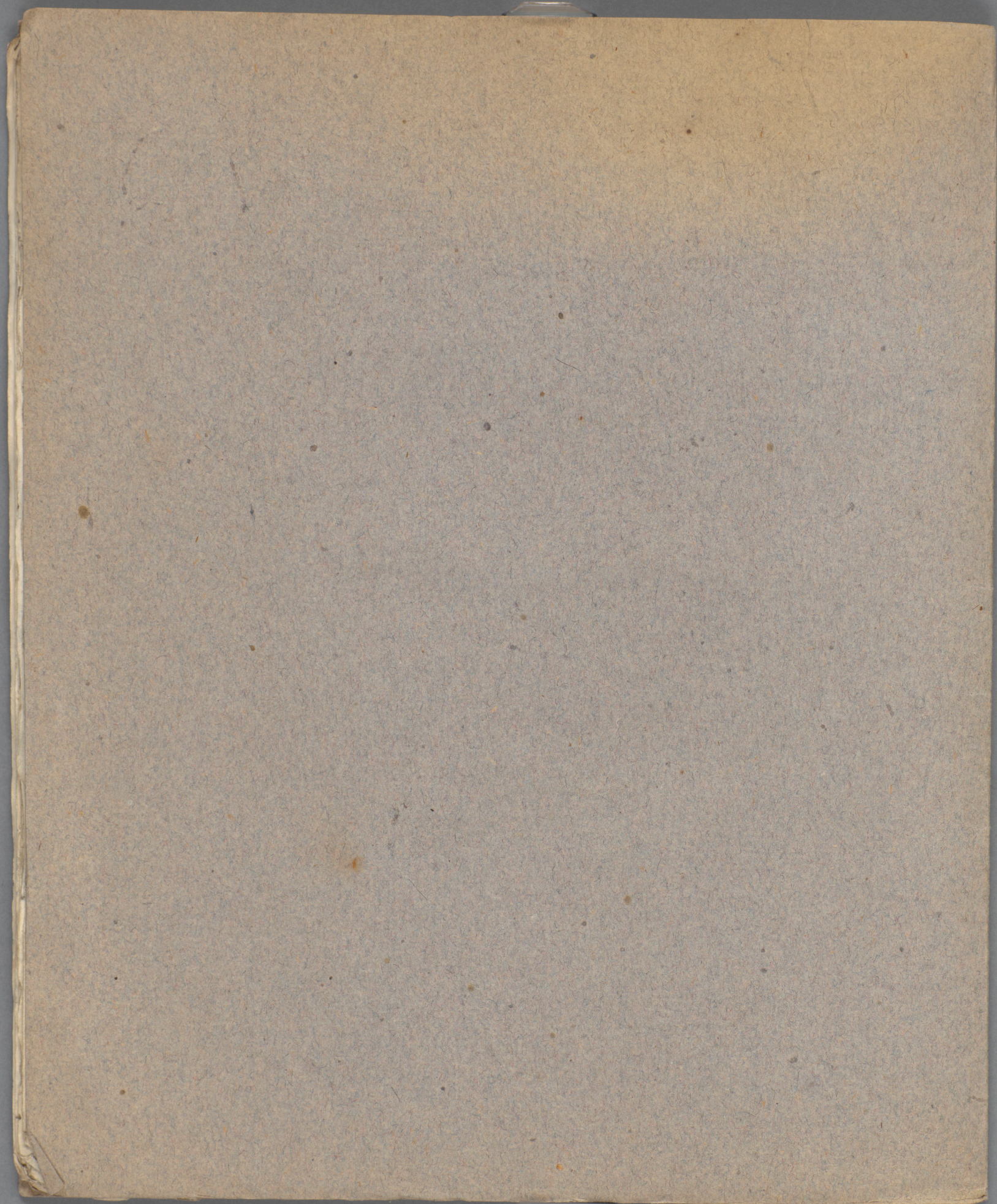
Allmän CHOEUR.

Yngling! fyll den bana,
 Där dig Äran ställt!
 Glad, vid dygdens fana,
 Vis, på Nøjets fält!
 Ärfd af stora Fäder
 Kärlek, följer dig
 Där du ådel träder
 Hjeltars branta stig.
 Nöje, Dygd och Ära,
 Vaken för hans dar!
 Gån, hans namn at bära
 Minnet till förvar!
 Folk, af Thebes bygder,
 Öpnen Edra bröst,
 Tackfamt, för hans dygder!
 Lydigt, för hans röst!

Allmän Ballet slutar Spectaclet.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

